
BILLEDET TIL VENSTRE:

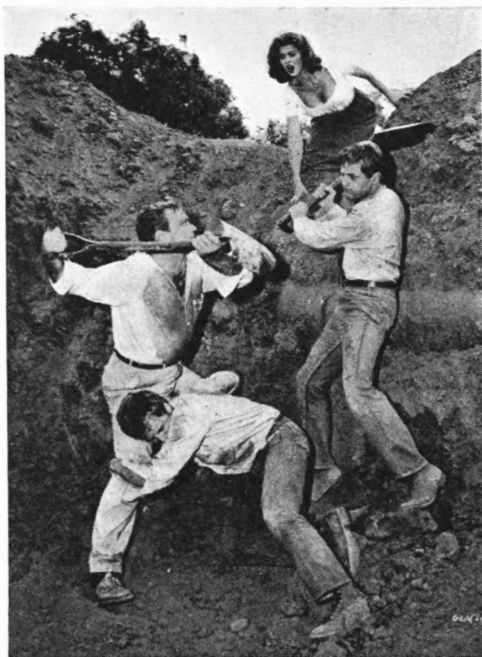
*Fra Caldwell-filmatiseringen „God's Little Acre“.
Stående til venstre Aldo Ray, nederst Vic Morrow,
øverst Tina Louise og til højre Jack Lord.*

BILLEDET I MIDTEN:

*Sonja Ziemann og Zbigniew Cybulski i Aleksander
Fords Hlasko-filmatisering „Der achte Wochentag“
(polsk-vesttysk).*

BILLEDET TIL HØJRE:

*Gaby Stenberg og Lars Ekkborg i Lars-Eric Kjellgrens
poetisk-burleske storbyeventyr „Nattens Ljus“.*

*Dagbogsoptegnelser fra den 19. filmfestival i
Venedig 24. august–7. september. Flere af de
nævnte film fortjener en mere indgående be-
handling, og vi håber senere at kunne vende
tilbage til dem.*

24. august. Der startes med *Anthony Manns* „God's Little Acre“ efter *Caldwells* roman (herhjemme jo kaldt „Vorherres lille Ager“). Under det hele sidder jeg bare og ønsker, at jeg i stedet genså *John Fords* Caldwell-film „Tobaksvejen“. „God's Little Acre“ er ganske vist mere caldwellsk, men det er bedre at være forsk end caldwellsk. Ford lagde stærk følelse ind i *Caldwells* grotesk-sociale skildring af de fattige hvide, *Anthony Mann* har præsteret et værk i den nye larmende skole, hvis mest prominente navn er *Elia Kazan*, og sat fuld kraft på, men ikke formået at interessere os videre for personerne. Filmen akcepterer den gamle blod- og hor-retning og følger ikke meget personligt til. Bevarer, den indeholder enkelte uimodståelige scener (bedst er den pas-

VENEDIG-O

ERIK UL

sage, i hvilken en albino søger efter guld med en ønskevist). I det liderlige kapitel er en scene særdeles vellykket (den ene af døtrenes hemningsløse erobring af albinoen), en anden ufrivillig komisk i sin kazanske underkjole-erotik. Spillet (*Robert Ryan*, *Aldo Ray*) er i den moderne råbende amerikanske maner, og man slås på livet løs; filmen er voldsom og vellystigt sjælløs.

25. august. Om formiddagen begynder den retrospektive serie med *Asta Nielsen*-film: „Die arme Jenny“, „Das Liebes-ABC“ og „Hamlet“. Det går pænt, skønt „Hamlet“ er et naivt forsøg på at forbedre Shakespeare. *Asta-Nielsen*-filmene er udlånt eller skaffet til veje af Det Danske Filmmuseum.

PLEVELSER

RICHSEN

Aftenens konkurrencefilm er den vesttyske „Rosemarie“, som Bonn forsøgte at få udelukket fra festivalen. Det er glædeligt, at udvælgelseskomiteén ikke bøjede sig – og det er rystende, at regeringerne kan finde på at blande sig i, hvilke film der skal vises på en international filmfestival. Regeringer vil a priori være imod „stærke“ kritiske film, og det er ikke mindst sådanne, vi har brug for. „Rosemarie“ er ikke den eneste film, man har forsøgt at få udelukket fra festivalen ad politisk vej.

Det ville imidlertid være synd at sige, at „Rosemarie“ (af *Rolf Thiele*) er særlig vellykket. Hvor stor sympati man end har for dens forsøg på at søge ind bag det vesttyske økonomiske „mirakel“s façade, skuffes man af

historien, stilen og spillet. Hovedpersonen er en smuk og smart luksuskokotte, der søges af en række vesttyske kapitalister; en franskmænd betaler hende for at spionere blandt de herrer, men det klargøres ikke, hvad franskmænd egentlig er ude efter, og det klargøres heller ikke, hvem der til slut slår hende ihjel – det antydes blot, at morderen er repræsentant for „samfundet“. Den sociale kritik bliver urealistisk derved, at der – som så ofte i tysk film – anvendes stærk stilisering; nu og da minder filmen lidt om „Berliner Ballade“ i sin kabaretagtige indskrudding af virkeligheden. Filmen har valgt karikaturen i stedet for den menneskelige sandhed – i overensstemmelse med de værste tyske traditioner. Karakteristisk tyske strip-tease-scener understreger filmens kompromispræg, men nogle partier har bid og brod.

26. august. Mere Asta Nielsen: En passage fra *Robert Wiens* „I.N.R.I.“, hvori den store danske skuespillerinde er Maria Magdalene, og hele „Die Freudlose Gasse“ af *Pabst* – den bedste film, der hidtil er blevet vist hernede.

„Variety“s alvidende Paris-korrespondent, *Gene Moskowitz*, fortæller, at der er en mulighed for, at *Lindsay Anderson* skal optage en canadisk film i Danmark. Moskowitz beretter, at nogle canadiske filmproducenter gik i biografen for at se en *Bardot*-film; foran vistes imidlertid „Every Day Except Christmas“, og canadierne blev så begejstrede, at de opsøgte Anderson for at tilbyde ham et instruktørjob. Det drejer sig vist om en modstandshistorie. Måtte planerne blive til noget!

Om eftermiddagen *bors festival* en velment og sympatisk, men primitiv og skematisk græsk film om de spedalske på øen Spinalonga. Den kvindelige instruktør hedder *Lila Kurkulaku* og filmen „Alaas koupkoyakoy“.

Yderligere om eftermiddagen *bors festival* „The Goddess“ af *John Cromwell* (efter et manuskript af *Chayefsky*). Filmen svarer ikke til de forventninger, man kan stille efter at have læst manuskriptet (se *1b Montys* anmeldelse andetsteds i bladet). Historien virker i for høj grad som et eksempel taget fra en populær håndbog i psykologi, og *Kim Stanley* overbeviser ikke helt i rollen som gudinden. „The Goddess“ forsøger imidlertid at være ærlig, og filmen er ikke uden interesse.

Aleksander Fords omdebatterede „Der achte Wochentag“, der har givet anledning til så megen ballade (polakkerne nægtede at anerkende den som en polsk film), var aftenens konkurrencefilm. Den er en skuffelse og kommer ikke på højde med *Marek Hlaskos* store novelle eller lille roman. Det er let at forstå, at Hlasko – skønt han selv har været med til at skrive manuskriptet – ikke synes om resultatet. Den ungdommelige brutalitet og romantik i det litterære arbejde er blevet noget svækket, og en svag drommespekvens er føjet til. Hvor der intet håb er hos Hlasko, slutter filmen optimistisk. Det ville der ikke have været noget at sige til, hvis rekonstruktionen havde været gribende, men nej. Man kan nyde Fords forbloffende virtuositet, og der er enkelte gode hårde passager i filmen, men den højstemte følelse i Hlaskos lede ved de polske tilstande og i hans tragiske kærlighedspoesi har Ford ikke – eller kun sporadisk – givet en filmisk ækvivalens.

27. august. Om formiddagen „Dirnentragödie“ med Asta Nielsen.

Uden for festivalen om formiddagen: Den argentinske „El Secuestrador“ af *Leopoldo Torre Nilsson*, der iscenesatte den berømte „Englenes Hus“, men som nu i sin vistnok 8. film giver os en kurios og meget brutal *Buñuel*-efterligning, der kun nu og da viser hans talent, og den hidtil bedste nye film hernede, den ungarske „Ejfelkor“ (Midnat) af *György Revesz* (Ungarn, Polen, Jugoslavien og Japan er i dag de førende filmlande, skønt det ikke i højere grad mærkes på det danske biografrepertoire).

„Ejfelkor“ handler om en gift skuespiller, der forlser sig i en ballerina, hvis kariere spolerer af politiske grunde (hendes familie bliver smidt ud af landet, og det skader også hende selv, hvilket filmen ikke er bange for at kritisere). Til slut er det meningen, at skuespilleren og ballerinaen skal flygte sammen til Bruxelles (de gifter sig, men i deres hvedebrødsdage bryder opstanden ud), men han beslutter sig i sidste øjeblik til at blive; han er ungarsk, og i Ungarn har han sin kunstneriske mission. I referat lyder filmen måske som grov propaganda, men der er højst tale om fin propaganda. Nok bliver skuespilleren behandlet med sympati, fordi han beslutter sig til at blive, men ballerinaen bliver ikke skildret med antipati, fordi hun rejser. Filmen stiller et vanskeligt kritisk problem: vi fordømmer en *Werner Krauss*, fordi han lod sig bruge af nazisterne; må vi da ikke også fordømme „Ejfelkor“s skuespiller, der vel før eller senere vil blive udnyttet politisk? Eller vil han? Parallellenen halter, fordi Kadar-regimet i hvert fald ikke foreløbig synes at ville svinebinde kunstnerne på samme måde som nazisterne. I hvert fald er en film som „Ejfelkor“ påfaldende ærlig og uretorisk – så kan man hævde, at dette gør propagandaen så meget mere effektivt blandt de mere kritiske. „Ejfelkor“ er ypperligt iscenesat, filmet med følelse og kultur, og i den kvindelige hovedrolle spilles der overordentlig smukt af *Eva Ruttkay*. Som så mange andre moderne ungarske film er „Ejfelkor“ rig på erotisk poesi og varm sensualisme; kun i nogle halvt humoristiske afsnit holder filmen ikke standarden.

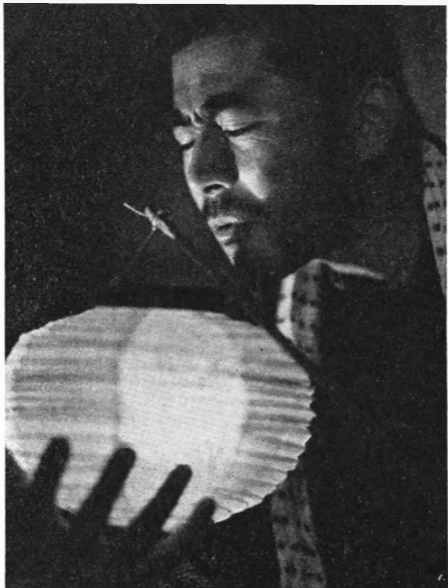
Om aftenen „Nattens Ljus“ af *Lars-Eric Kjellgren*, en lille eventyrspøg, der viser, hvor langt fremme svenskerne er i forhold til os, men som er lidt for tung og langstrakt. En ung pige kommer til Stockholm, hvor hun oplever

det ene bevidst usandsynlige eventyr efter det andet. Filmen er lidt i stil med *Hasse Ekman*s „Vandring med månen“, men ikke helt så poetisk. Dog er den et anerkendelsesværdigt forsøg, der absolut bør komme til Danmark, hvor de danske instruktører burde inviteres ind for at måbe over den dygtighed, svenskerne nu er i stand til at lægge for dagen.

28. august. Den retrospektive Asta Nielsen-serie fortsætter med „Afrunden“, „Englein“ og „Mod Lyset“. Asta Nielsen-forevisningerne får pæne kommentarer i den italienske presse.

Eftermiddagens „informative“ forevisninger omfatter *Ingmar Bergmans* „Nära livet“, som det ikke kunne falde mig ind at gense, undtagen jeg var tvunget til det, og endnu en interessant ungarsk film, „Haz a sziklak alatt“ (Huset ved klippen) af *Karoly Makk*, der iscenesatte „Liliomfi“. To krigsfanger vender hjem til deres landsby, og vi følger først og fremmest den ene. Hans kone er død, hendes pukkelryggede søster passer hans hus og barn. Hun har part i huset og elsker dets herre, der imidlertid gifter sig med en smuk pige. Den pukkelryggedes jalousi er grænseløs. Hun forlanger at blive boende i huset. Manden kunne flytte med sin smukke unge kone til nye jorder, der bliver tildelt bønderne, men han er konservativ, agter ikke „at overtage noget, der tilhører andre“. Situationen i huset bliver efterhånden utålelig, da den pukkelryggede forhindrer næsten enhver form for privatliv mellem mand og hustru. Manden slår da en dag svigerinden ihjel. Der er en solid og fantasifuld bonderealisme i filmen, som er fortræffeligt spillet, bl. a. af den dejlige *Margit Bara* fra „Bakaruhaban“, og indeholder ypperligt iscenesatte passager. Men filmens melodramatiske slutning forekommer arrangeret af didaktiske grunde (se: således går det, når man ikke følger med de nye kommunistiske tider) og er på et lavere plan end den psykologiske sandhed i de første ¾, der gør arbejdet absolut seværdigt. En køn nøgenscene, i det hele taget påny den smukke ungarske sensualisme.

Om aftenen den russiske „Otarova vdova“ (Otars enke) af *Tjauveli*, en pædagogisk, uinteressant historie fra århundredskiftet. En analyse af klassekontrasterne er pakket ind i en romantisk-tragisk kærlighedshistorie, der nu og da leder tanken hen på *Fairbanks* senior. Farverne er gang på gang vidunderligt smukke.

Den store japanske skuespiller Toshirō Mifune i „Muhomatsu no issho“ (Manden med rickshawen).

29. august. *Jay Leyda* foreviser i den retrospektive afdeling de hyppigt meget magtfulde fraklip fra *Eisensteins* ufuldendte „Que viva Mexico“.

Uden for konkurrencen *Bergmans* „Smultronstället“, som er bedre end „Nära livet“; alligevel frister stranden mere end et gensyn med filmen.

Om aftenen en meget smuk og gribende japansk film, „Muhomatsu no issho“ (Manden med rickshawen) af *Hiroshi Inagaki*, en ældre instruktør, der i fyrreerne iscenesatte en film med samme stof. Men nu Tohoscope og farver. Handlingen foregår omkring århundredskiftet, *Toshiro Mifune* pukler med at bringe sine kunder rundt i sin rickshaw, han er en slagsbror og drukkenbolt. Det forandrer imidlertid ganske hans liv, at han lærer en overklassedreng at kende. Drengens far dør, og manden med rickshawen bliver en erstatning for faderen, uselvsk hjælper han enken på utallige måder. Han forelsker sig mere og mere i hende, men klasseforskellene er alt for store til at hun kan blive hans. Til slut dør han. Den fattige mand har – viser det sig – testamenteret sine få ejendele til den familie, han blev så nært knyttet til.

Det lyder sentimentalt, men sentimentaliteten er af den ægte, stærke og sunde art. Umiddel-

bart kan filmen blot forekomme en ypperlig kommerciel brugsvare, men stilen og spillet forlener historien med kunstnerisk intensitet. Farverne er fremragende, klipningen brillant (som et gennemgående motiv ses rickshawens store hjul, der symboliserer hovedpersonens slidsomme og tragiske liv), og en række scener uden for det her oprasede handlingsskema er fulde af liv og poesi. Til trods for den lidt konventionelle handling synes filmen mig festivalens hidtil bedste; den kan minde om „Den tavse Mand“ i sin sikre syntese af det folkelige og det artistiske. Den ikke alene burde importeres til Danmark; det ville også være klogt af en udlejer at gøre det.

30. august. Den retrospektive afdeling er fra nu af helliget *Erich von Stroheim*. René Clair holder en tale om den store mand til indledning, og man viser „Panthea“ (udlånt af Det Danske Filmmuseum) og „Blind Husbands“, i hvilken næsten alle de stroheimske motiver allerede findes, og som indeholder mange vitlige og psykologisk sande afsnit.

Om eftermiddagen en pæn thriller af den jugoslaviske instruktør *Vladimir Pogacic*: „Veliki i mali“ (De store og de små).

Aftenen bringer inden for konkurrencen den tjekiske „Vlci jama“ (Ulvefælden) af *Jiri Weiss*. Vi befinder os i en tjekkisk provinsby 1924. Her lever en læge med sin betydeligt ældre kone et almindeligt borgerligt liv. Imidlertid kommer til den barnløse familie en smuk ung forældreløs pige, og lægen forelsker sig i hende. Hun forelsker sig også lidt i ham, men han er for svag til at forlade den tyranniske kone, der imidlertid dør. Nu skulle vejen være banet for de to, men den unge pige føler, at hun alligevel ikke elsker lægen, og deres veje skilles.

Jiri Weiss fortæller mig, at den kvindelige forfatter, der har været med til at skrive manuskriptet, har oplevet omtrent netop filmens historie (hun var i virkeligheden den unge forældreløse pige), og filmen virker sand, ægte. Den er nogle steder lidt tungt iscenesat, men den ældre kvinde spilles med Clara Pontoppidansk intensitet, og flere gange ryster hendes lidenskab og grusomhed i blændende optrin. Det er filmens styrke, at man forstår og endda til en vis grad tilgiver denne kvinde hendes herskesyge. Dette er et *helt* portræt.

31. august. Stroheim-serien fortsætter med „Foolish Wives“ og „Greed“.

I den informative serie spilles to fængslende film, den spanske „Los clarines del miedo“ (Frygtens Trompeter) og den russiske „Rasskaz moi materi“ (Min Moders Fortælling).

Den spanske film er iscenesat af *Antonio Roman* og er en stærk protest mod tyrefægtningssvineriet. En endnu ukendt tyrefægter og dennes hjælper kommer til en lille spansk by, der glæder sig til en farlig kamp. I begyndelsen tror man, at den meget indgående skildrede opstemte atmosfære blot er folkelig festlighed, men efterhånden viser det sig, at filmen er et angreb på det grusomme publikum. Tyrefægteren bliver dræbt af tyren, men publikum er ligeglad, forlanger blot, at hans hjælper skal slås videre. Det gør han så godt, at en kritiker vil åbne vejen til Madrid for ham; men han betænker sig. Hvad der videre vil ske, står åbent, men filmens skabere vil næppe være tilbøjelige til at råde ham til at fortsætte med at sætte sit liv på spil for at underholde den spanske hob og de turister, der skal prale af at være *aficionados*.

Den russiske film lader os opleve revolutionen, som der fortælles om den af en ældre kvinde mange år efter. *Juri Raïsman* skildrer den da i en heroisk westernstil, med megen *brio* og med vægt på den unge revolutionshelts erotiske liv. Han forelsker sig i en gift kone, og med megen humor er de scener opfattet, i hvilke han spørger en ældre kommunist til råds om det marxistiske syn på et sådant kærlighedsforhold. Filmen er ikke meget betydelig, men på niveau med f. eks. „Shane“, af hvilken den godt kan være påvirket.

I konkurrencen *Alexandre Astruc*s „Une Vie“ efter *Maupassants* roman. Astrucs artificielle elegance („Le Rideau Cramoisi“, „Les Mauvaises Rencontres“) er også her i forgrunden, men heller ikke denne gang lykkes det ham at gøre sine personer levende og vedkommende. *Maria Schell* spiller den af sin mand hårdt plagede kvinde.

1. september. I forbindelse med Stroheim-serien, i hvilken naturligvis indgår „The Merry Widow“, forevises til sammenligning *Ernst Lubitschs* „The Merry Widow“, der har holdt sig frisk; den lubitschske elegance ses her i fin form, samtidig med at der er ægte følelse bag lethed. *Chevalier* er udmærket.

Den fremragende
Jirina Sejbálová,
Miroslav Doležal
og Jana Brejchová
i „Vlci jama“
(Ulvefælden).

Om aftenen Ronald Neames „The Horse's Mouth“ efter Joyce Carys fremragende kunstnerroman. Filmen er noget af en skuffelse, fordi Neame næsten udelukkende har anvendt det burleske hos Cary og skabt en film lidt i stil med Ealing-komedierne. Medansvarlig for fortyndingen er Alec Guinness, der har skrevet manuskriptet, og som spiller hovedrollen – uden at kunne dække det rabelaiske i figuren. Morsomme enkeltheder.

2. september. I Stroheim-serien „The Wedding March“. Stroheims enke, Denise Vernac, fortæller om det slidsomme arbejde, det var at fremstille den foreliggende kopi, der er den i dag bedst mulige rekonstruktion af det af „Paramount“ lemlæstede værk. Filmen fremtræder imidlertid selv i denne ufuldendte stand som et klassisk mesterværk og Stroheims mest bevægende arbejde.

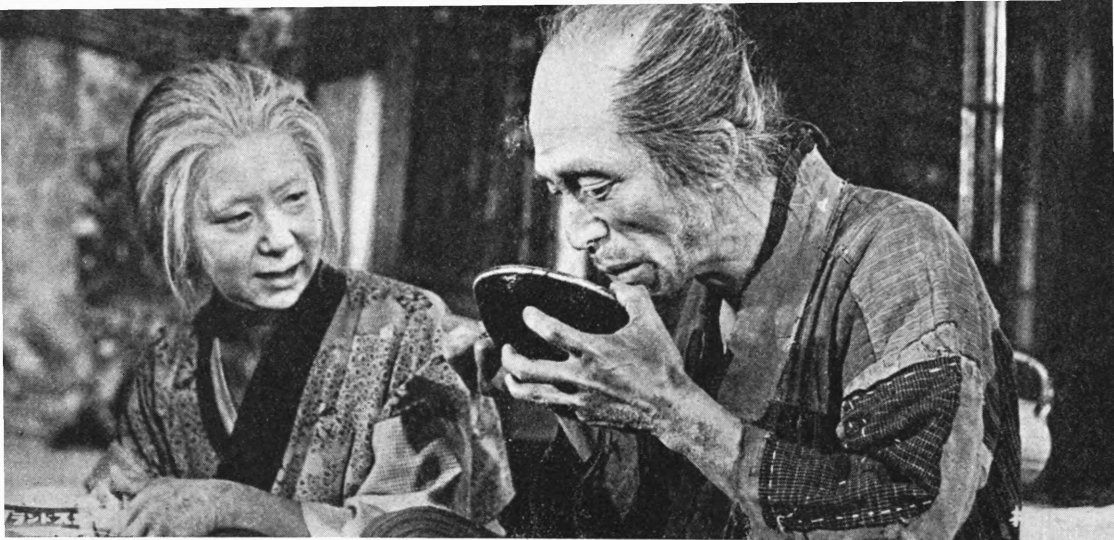
Uden for festivalen: En filmatisering af „Comédie Française"s seneste opførelse af Molières „Le Bourgeois Gentilhomme“, foretaget uden „filmiske“ præntioner, nærmest at betragte som en reportage- eller arkivfilm. Svær at komme igennem nu, men vil sikkert blive af værdi for fremtiden.

Dagens konkurrencefilm: „En cas de malheur“ af Claude Autant-Lara efter en roman af Simenon. Et dekadent, kynisk, sensationalistisk

værk, der er iscenesat med talent. Gabin spiller en sagfører, der påtager sig at forsvare forbryderspiren Brigitte Bardot. Som honorar tilbyder hun sig selv; dog går hun også i seng med andre. Advokaten bliver mere og mere forelsket i pigen, som imidlertid til slut bliver dræbt af en elsker. Autant-Lara synes at akceptere amoraliteten og nærmer sig det pornografiske i en scene, i hvilken Bardot mager det således, at Gabin foruden hende selv får en anden sengekammerat. Fransk præfæisme, siger flere af kritikerne hernede.

3. september. I den informative afdeling vises „Weddings and Babies“ af Morris Engel, kendt bl. a. fra „Den lille Flygtning“. I den amerikanske neorealistiske stil, meget fin i sin analyse af et kærlighedsforhold med forhindringer. Han og hun er fotografer i New Yorks italienske kvarter, hun vil giftes, han vil vente, til han får tjent nogle flere penge. Ypperlig atmosfærebeskrivelse, sikker psykologi, stærk følelse. Burde have repræsenteret USA som konkurrencefilm.

Som en kontrast til „Weddings and Babies“ vises yderligere i den informative afdeling „The Defiant Ones“ af Stanley Kramer, en tarvelig og artificiel knaldfilm om to straffefanger, en neger og en hvid mand, der flygter sammen. De er lænkedet til hinanden, og sym-

Til venstre Kinuya Tanaka, der yder en fortrinlig præstation i „Narayama bushi ko“ (Narayama-legenden).

bolikken er mere end tydelig: De to racer må lære at forstå hinanden og leve sammen. Men moraliseringen ødelægges komplet af de utroværdige ophidsende optrin, den alt for litterære dialog og det skematiske spil.

Som om det var for yderligere at understrege Hollywoods afmagt i disse år vises i konkurrencen om aftenen „The Black Orchid“ af Martin Ritt. Ligesom i „Weddings and Babies“ skildres det italienske kvarter i New York, men hvilken forskel! Hos Engel er alt ægte, hos Ritt er miljøet glamouriseret til det ukenkelige. Og historien om gangsterenken (*Sophia Loren*), der har besværligheder med at få sig en ny mand (*Anthony Quinn*), er kunstlet.

4. september. I Stroheim-serien den svage Pi-randello-film „As You Desire Me“, i hvilken Greta Garbo er fremragende.

Uden for festivalen „Kyojin to gangu“ af en ung japaner, Yasuzo Masumura, og „I soliti ignoti“ af Mario Monicelli. Den japanske film er sociologisk interessant, viser amerikaniseringen i Japan og er en satire over hårdhændede publicity-metoder. Virker påvirket af Kazan, er voldsomt sat op i et forrygende tempo, men er også kazansk maskinel og overdrivende. „I soliti ignoti“ er en charmerende farce om en bande kluntede tyve.

Om „Narayama bushi ko“ (Narayama-legenden), der vises om aftenen som konkurrence-film, tør jeg ikke levere en endelig dom uden

et nyt gennemsyn. Filmen er iscenesat af Keisuke Kinoshita. Nogle siger, at den er et mesterværk. Den er en stærkt stiliseret Kabukifilm; mange sange og bevidst teatraliske kulisser. Legenden beretter, at det i en lille landsby var skik og brug at bringe de gamle ud på bjerget Narayama, hvor de da havde at dø. En ung bonde elsker imidlertid sin moder så højt, at han kvier sig ved at følge sæd og skik. Men nøden er stor i landsbyen, og han fuldender den trælse vandring med sin moder. Filmen har særegne farvevirkninger, og den bringer en meget smuk præstation af Kinuya Tanaka, der spiller moderen. Rytmen er raffineret langsom, men mit umiddelbare (muligvis ikke tilstrækkeligt sensitive) indtryk er, at filmen er overstileret og fjern. Måske skyldes dette, at jeg ikke bestandigt betænker, hvor stor nøden er i Østen, altså hvor aktuel legenden er. Under alle omstændigheder en højst interessant film. Japan har endnu en gang ydet den mest imponerende indsats på en filmfestival.

5. september. Besøger Biennalen, på hvilken malerkunsten i de fleste pavilloner enten er dekadent abstrakt (særlig grelle er de spanske og de italienske udstillinger) eller banalt politisk (Rusland). Det er frygtindgydende at se Vestens nonfigurative „kunst“ – alle disse billeder ligner brugte genstande, „brugte præservativer“, for at bruge den engelske kunstkritiker John Bergers udtryk om „La Banale“ i

„New Statesman“ fornylig. Hvor er det godt, at vi har filmkunsten, der dog i det mindste nu og da nærmer sig det dybt menneskelige!

Dette sker dog ikke i „Kanonenserenade“ af *Wolfgang Staudte* (den informative afdeling). Et italiensk-tysk forsøg på at imitere Ealing-komedien, men uden vid og svagt og fantasiløst iscenesat. *Vittorio de Sica* er med, men det hjælper ikke meget.

Om aftenen i konkurrencen debutfilmen „La sfida“ (Udfordringen) af *Francesco Rosi*, der har været assistent for selveste *Visconti*. En hæderlig polemisk film om handelen med frugt og grønsager i Italien. En opkøber forsøger at trodse et syndikat, der laver beskidte numre – og bliver dræbt. Filmen er baseret på virkelige begivenheder og pænt iscenesat (en blanding af italiensk neorealisme og amerikansk gangstermelodramatik), men i for høj grad *vieux jeu* til at være helt festivalmoden.

6. september. Stroheim-serien fortsætter med „Merry-Go-Round“, som den store instruktør kun iscenesatte små partier af, og som han ikke kunne godkende. Filmen er ikke på højde med de andre Stroheim-film, men værd at se. Stroheim-forevisningerne har været en meget stor succes; denne instruktørs bedste værker er klassikere.

Om aftenen det tredje franske bidrag til fe-

stivalen, „Les Amants“ af *Louis Malle* („Ascenseur pour l'échafaud“). En forfærdelig dårlig erotisk film; påvirket af „Ekstase“. De franske film hernede har været for slette.

7. september. I den informative afdeling en konventionel jazzfilm af *Allen Reisner*: „St. Louis Blues“.

Om aftenen afsluttedes der med præmieuddelingen. Grand Prix til „Muhomatsu no issho“. Enig. Bedste skuespillerinde: *Sophia Loren* i „The Black Orchid“. En tåbelig dom, f. eks. var *Sonja Ziemann* langt bedre i „Der achte Wochentag“. Bedste skuespiller: *Alec Guinness* i „The Horse's Mouth“. Uenig. F. eks. ydede *Mifune* en langt større præstation i „Muhomatsu no issho“. Instruktørpræmier: *Louis Malle* („Les Amants“) – meget uenig – og *Francesco Rosi* („La sfida“) – lad gå.

Efter præmieuddelingen forevistes uden for konkurrencen en spansk-italiensk rejsefilm med en spinkel intrigue: „Soledad“ af *Mario Craveri* og *Enrico Gras*. Et lækkert fotograferet makværk.

Men som helhed var festivalen langt bedre end sidste år. Næsten alle konkurrencefilmene havde på en eller anden måde interesse, i den informative afdeling blev der vist en række ypperlige arbejder, og Stroheim-serien fængslede meget. Det var næsten for meget af det gode på så kort tid.

José Suárez
i „La sfida“
(Udfordringen).